

[Holger Eriksen.]

har ikke anset denne dispensationsregel for betryggende, og der gives nu ved ændringsforslag nr. 5 et kategorisk forbud med kun en eneste begrænsning, nemlig den, at det ikke skal være forbudt den pågældende at eje, drive eller deltage i administrationen af fast ejendom. Meningen hermed er, at man ikke har villet forbyde bankdirektører at drive f. eks. en lystgård eller at administrere egne udlejningsejendomme. Man har været opmærksom på, at filialbestyrere undertiden kan være rene kontorbestyrere uden indflydelse på bankens drift, og de er derfor blevet undtaget, forsåvidt som den filial, de bestyrer, ikke har en balance på over 5 mill. kr.

For ikke at ramme dem for hårdt, der i øjeblikket har hverv, har man ved ændringsforslag nr. 12 gjort en undtagelse for de bankdirektører, der i forvejen er bestyrelsesmedlemmer. De får lov til at beholde de hverv, de har, men de får ikke lov til at påtage sig nye.

Som motivering for forbudet brugte jeg i sin tid i min ordførertale en henvisning til en stor provinsbank, der var krakket, fordi to store erhvervsvirksomheder, i hvilke bankens direktør var bestyrelsesmedlem, havde trukket altfor voldsomt på banken og uden at yde den nødvendige sikkerhed. Pudsigt nok kom bankerne selv til at give en endnu kraftigere motivering. Da man på et givet tidspunkt var inde på eventuelt at lade bankdirektører være bestyrelsesmedlemmer, men uden honorarer, gjorde bankerne nemlig gældende, at der var en række bankdirektører, særlig ved mindre banker, som var aflønnet under hensyntagen til, at de selv skulle skaffe sig den væsentligste del af deres indtægt gennem bestyrelseshonorarer fra de selskaber, der var bankens kunder. Det minder ikke så lidt om lirekassen og den fremstrakte hånd.

Vedrørende størrelsen af enkeltengagementer kan man nu ifølge ændringsforslag nr. 8 foruden krav, for hvilke staten hæfter eller garanterer, også fradrage krav, for

hvilke en dansk kommune hæfter eller garanterer.

Ved lån i fast ejendom kan der ifølge ændringsforslag nr. 9 som grundlag i stedet for ejendomsskyldværdien anvendes en vurdering foretaget i henhold til bestemmelserne i loven om udlån af umyndiges midler m. v.

Endelig er straffebestemmelsen ved ændringsforslag nr. 10 blevet formuleret på en anden måde, således at det bliver mere klart, hvad det er, man tilsigter med den.

Som ordfører for udvalget har jeg endnu kun at konstatere, at bestemmelsen om glidende bindingsregler ved ændringsforslag nr. 7 er gået ud. Som ordfører for mit parti må jeg samtidig i høj grad beklage dette.

Det vil erindres, at bestemmelsen gik ud på, at ministeren efter indstilling fra nationalbanken og efter forhandling med Danske Bankers Fællesrepræsentation kunne forhøje bindingsprocenten fra 2 til 10, dog aldrig med mere end 1 point pr. kalendermåned og kun med forudgående varsel af mindst 1 måned. Det er muligt, at man ved denne bestemmelse tog for ringe hensyn til, at storbankerne, som de mindre banker jo trækker på, ifølge sagens natur altid må have en større likviditet end de små, og man var derfor under forhandlingerne nået frem til at drøfte et ændringsforslag, hvorefter den nævnte grænse kun skulle gælde for banker, hvis balance overstiger 500 mill. kr., medens de 10 pct. for banker med en balance på 100—500 mill. kr. skulle ændres til 8 og for de mindre banker til 6. Yderligere var der foreslået en tilføjelse om, at en bank ved opgørelsen kunne fradrage 5 mill. kr. i sine gældsforpligtelser. Men selv i denne form var det umuligt at få tilslutning til forslaget udenfor mit parti.

Det er for mig meget vanskeligt at se, hvilke saglige motiver der har foranlediget denne holdning hos de øvrige partier. Det er oplyst, at forslaget var formuleret af den konservative nationaløkonom, professor Iversen. Det var tiltrådt af Danske Bankers Fællesrepræsentation, og det var meget